

بله ډيوه

1.	بله ډيوه	د کتاب نوم
2.	خالد حیدري	ليکوال
3.	2000 کال	د ليکلو نيټه
4.	پښتو ادبي بنډار	خپرندوی
5.	afghanitan.anag@gmail.com	برېښنا ليک

ڊالی

هغو عاشقانو ته چی د مینې درد په زړه کښی ساتي

یادونه

د یادونی وړ بولم چی دا ناول په لنډو لیکل شوې موخه یې داده چی
لوستونکي پیر نه په تمعه کوي لنډ او اړین معلومات په لنډ وخت
کښی لوستونکي ته هدیه کوي

بسم الله الرحمن الرحيم

د پشکال میاشت وه وروسته له غرمي دوه بجي وی گرمي بي پایه وه داچي د کډوالي ژوند وه برېښنا مو هم نه لرله زه او باغچه گل د کورونو څخه را ووتو سره له دي چی تپ مي تازه وه او ډاکټر د لمبلو څخه منعه کړی وم خو گرمي دومره ډیره وه بله چاره مو نه لرله د کلي ستر نار ته لاړو او ښه ډیر مو ولامل شاوخوا دري بجی وي چی اکا راغږ کړ قیومه ځویه دلته راشه ژر ژر می جامي په غاړه کړی او ورمندې مي کړه اکا ویل کورته ولاړ شه جامي دی بدلی کړه ما دی ابا ته ویلي تاته مي دنده موندلې اوس دی ورولم ډیر خوبش شوم کورته لاړم مور جامي را کړی بدلی می کړی بیرته اکا ته ورغلم مو تر ته پورته سو او د حیات اباد په لوري روان شو په زړه کښی ډیر خوبش وم خو کله به چي باغچه گل را یاد شو لږ به خپه شوم چی هغه به زما په نه شتون کښی د چا سره گرځي ما او باغچه گل به په گډه د هر چا په مخ کښی دریدو ښه یوالی او اتحاد مو لره مور به چی یوځای وو د کلي ښوښو ځوانانو به هم مور سره د شخړې جرات نه کوو لنډه دا چی حیات اباد ته ورسیدو زه یې یو مشر سړي ته چی د ساتونکي یا څوکیدار دنده یې لرله په لاس ورکړم هغه له ځان سره کورته بوتلم هلته یو پوخ عمر لرونکی ښځه وه هغې ته یې وروپیژندم هغې راته هرکلی او ویل او ځینې پوښتنې یې راڅخه وکړي په پای کښی یې وپوښتل بچیه تا خپلی جامي ولی نه دي راوري ما ورته او ویل زه یوازې دوه جوړه جامي لرم هغه بله جوړه به هم د چا په لاس راواستوي هغې وخنډل څه یې ونه ویل او لاره په تلوتلو کښی او ویل څوکیداره ده ته خپله خونه وښایه کله چی زه او څوکیدار کاکا خونې ته ولاړو لمړی می په پکه سترگې ولگیدی ډیر خوبش شوم او د خدای ج شکر می ادا کړ ما زدیگر د کور خاوند عاطف خان هم راغی څوکیدار کاکا زه ور وپیژندم عاطف خان په لمړۍ لیدنه کښی راته په قهر شو تاته چا سلام نه دی ښودلی زه غلی شوم چوپتیا مي غوره وگڼله زکه ډیر په

سخته ددندی خاوند شوې وم ماښام عاطف خان تلخوني يا تاكاوي
ته وروغوښتم ورغلم سلام می ورواچوه خان بيا په قهر شو ويل
یې ډیر سلامونه مه اچوه زړه مي ډیر ورته تنگ شو زړه مي غوښتل
چی همدلته یې ښه وډبوم خو چوپتیا مي غوره وگڼله عاطف خان
خپل پچي راوپيژندل دوه زړه سواندي ځامن او یوه ښکلی لور په ما
یې امر وکړ زهرا ته به بی بی وایې او زامنو ته به مي فیصل خان او
ادنان خان ماهم او ويل ښه ده خان صاحب اوس به زه لارشم عاطف
خان هم د گوتو په اشاره اوويل ورزه زه خپلی خونې ته لارم لږ شیبه
وروسته زهرا راغله او له هنداره یې راغږ کړ ستانوم څه دی قیوم
زهرا اوويل ډیر ښکلی نوم ده ښونځي دی لوستی او تر لسم پوري
می لوسته زهرا اوويل شابس زه هم سرکال د لسم ټولگي نه فارغه
شوم له ما یې ځینې پوښتنې وکړي زه په انگلسي نه پوهیدم او هغه
په پښتو زکه یې ټولی پوښتنې بي ځوابه پاتې شوي په پای کښی راته
اوويل د بابا په خبرو مه خفه کښیږه هغه ډیر نیک انسان دی یوازي د
مغزو نه لږ کرک دی ما ويل نه ستونزه نشته تاسو ټول ډیر ښه خلک
یاست په دی وخت کښی د زهرا مور راغله او ماته یې ويل رازه بچی
تاته ځینې کارونه درپه گوته کړم زه یې پخلنځي ته بوتلم او څو نا آشنا
کارونه یې راپه گوته کړل لکه لوبني مینځل جارو وهل او داسې نور
په همدی بی خونده کارونو بوخت وم ورځې او شپي تیریدی یوه ورځ
چی غالب د یونې یا یکشنبې ورځ وه د خوراكي توکو د پیرلو په موخه
د مارکیت په لور روان وم په لاره مي د زهرا سره په داسې حال کښی
ولیدل چي هغه د خپل ملگري وقاص سره په موټر کښی د هغې سیمي
څخه تیریده ماته یې سلام وکړ ویې خندل او لارل ماښم ددروازی
زنگ وشړنگیده زه د عاطف خان په میلمستون کښی وم میزونه می
پاکول څوکیدار کاکا دروازه خلاصه کړه زهرا را دننه شوه د څوکیدار
کاکا سره یې ټوکې لرلي د عادت له مخي یې ورته کوم څه اوويل
دواړو وخنډل زهرا زه ولیدم نیږدي راغله او ویې ويل قیوم خان سلام
خومي درته وکړ خوشحال شوي که نه ماويل او بی بی ډیر خوشحال
شوم زهرا وخنډل روانه شوه بیا ودریده مخ یې راواړه قیوم خان هغه
وقاص وه زما ټولگیوال ده هیله ده چي بابا ته اونه وایې ماويل سمه

ده سبا سهار لس بجي د زهرا ماما راغي سلام مي ورته وگر هغه هم
عليک اوويل زهرا د ماما په ليدو ډيره خوبنه شوه په منډه راغله غير
يې تري تاوه کره د ستري مشي وروسته يې زه وروپيژندم هغوي چی
کله د ميلمه خوني په لور روان شوه زهرا شاته را وکتل موسکې شوه
لاس يې راته اوښوروه او د نوري کورني سره د ليدو په موخه دننه
لاړل د زهرا موسکا او لاس ښوروني پرما ډير اغيز وکر په زړه مي څه
وشوه داسې څه چی د زهرا تصوير مي په سترگو کښی پاتې شو دا
چی د پښور ټول ښونځي او پوهنتونونه روختت وه زهرا به تل په
کور کښی وه کله کله به د ملگري په پلمه د وقاص سره د ليدو لپاره
تلله هر وار به چي راستنه شوه ماته به يې په دوه لاسونو سلام کوه
او ترڅو به چي خپلی خوني ته رسیده دوه يا دري واري به يې شاته
راکتل او خوږه مسکابه يې کوله د هغې د هر وار کتو سره به مي له
پښو دمه لاړه رنگ به مي زير شو يوه ورځ د زهرا ټوله کورنی د چمن
ترڅنگ په برنده کښی په څوکیو ناست وه سخت طوفان شو زهرا
راغږ کر قيومه دلته راشه ورغلم له ما يې وغوښتل چي بام ته وخيژم
او کيبل سم کم زه هم لارم هڅه مي وکره خو داچي پري نه پوهيدم
بريالي نه شوم کله چی بيرته رانښکته شوم زهرا رانيږدی شوه ويې
خندل نوره هم رانيږدي شوه غوښتل يې چی څه اووايې په دی وخت
کښی کوچني ورور راغی او ټوله قيصه يې خرابه کره هغه اوويل اه زه
به بابا ته اوویم تاسو څه کول زه ډير وډار شوم زهرا ويل مه ډارېږه
هيڅ خبره نه ده ادنان يې په يو چاکلت دوکه کر اوبس وروسته له
همدي شيبی زه ډير ډاډه شوم کله به چي زهرا په ستره خونه کښی
تلويزيون کوت مابه ورته له پخلنځي کتل داسې چي ټول کارونه به
راڅخه پاتې وه مشري بی بی به ويل بچيه ته خو ډير کارېگر وي اوس
ولی داسي لت شوي يې يوکار هم سم نه کوي کله به چي زهرا په خپله
خونه کښی وه په يو پلمه به ورغلم او وبه مي لیده هغه به موسکې
شوه څه به يې نه ويل لنډه داچي يوه شيبه به هم نه تيریده چي هغه
ونه وينم زهرا به چي له ميلمنو سره وه او يا به هم د خپلي کورني
سره وه داسې شوخي اشارې هب يې کولي چي زه به هيران شوم
چی دا جینی خو هيڅ ډار نه لري زه به چي په کار بوخت وم تل به په

یوه پلمه زما خواته راتله او خان به یې راته اوبښود په یوه پلمه به یې خپل لاس زما د لاس سره ونښلو او داسې (نور) وخت تیریده چی یوه ورځ د زهرا امه یاتورور د لندن څخه راتله د هغې کورني د هغې د امه پسي هوايي ډگر ته لارل یوازې څوکیدار کاکا زه او زهرا په کور کښی پاتي شو عاطف خان چی کله له کوره وته ماته یې په قهرجن غږ اویل هلکه زهرا په کور کښی یوازې ده پام کوه داسې لکه په ټوله قیصه چی خبر وي ماویل سمه ده زهرا زه تل خونې ته وغوښتم او له ماڅخه یې اوغوښتل چې ورسره په کامپیوتر کښی لوبې وکړم هغه ماته نیږدي وه دومره نیږدی چې هیڅ واټن نه وي ماهم د همدی وخت څخه گټه پورته کړه او ورته ومي ویل زهرا جاني زه درسره مینه لرم هغې په برق برق وخنډل پوهیږم گرانه زه هم کله چی ته ماته پت پت گوري هغه چی ته فکر کوی چی څوک دی نه ویني په اصل کي تاتول وینې زه چی ستا دا لیونتوب گورم او ستا مینه گورم زره می غواړي چې ټوله دنیا پریږدم او ستا په څنگ کښی اووسم تل می زره غواړي چی تا ځانته نیږدي کړم خووووو.....خو څه ته خو پوهیږي چې زه یو ملگري لرم هغه زما ټولگیوال وقاص یادوم زما او د وقاص تر مینځ هیڅ پرده نشته مور یوبل ته ډیر نیږدی یو او ترټولو اړینه دا چې له یوبل سره مو د واده کولو ژمنه کړی زه چپ پاتې شوم زکه ماسره د ویلو څه نه وو زهرا هم لږه شیبه غلی وه ورسته یې اویل زما واده ته لا ډیر کلونه پاتې دي زه به تل ستا دمینی قدر کوم او ستا هره غوښتنه به په سر سترگو منم نه پوهیږم چی په ما دی څه جادو کړی ماسره د ویلو څه نه وو له همدی کبله غلی پاتې شوم او د تلخوني دباندې اووتم زهرا هم په تلوتلو کښی له ماڅخه هیله وکړه چی ما اوبښه همداسي څلور ورځې تیري شوې او ما په دی څلورو وروځو کښی د زهرا سره هیڅ اړیکه نه لرله نه مي ورته کتل او نه یې راته خنډل په پنځمه ورځ زهرا غږ وکړ قیومه تلخوني ته راشه دلته مار ده زه هم په چټکې ورغلم او د مار په سر می پښه کیښوده مامي له پښې تاوشو ډیر زور یې راکړ لږڅه یې ژوبل هم کړم خو مر مي کړ کله چې د تلخوني راروان شوم هغې د لاس نه ونيولم او ځانته یې نیږدی کړم خوما کته کتل کوم غبرگون مي ونښود هغې هم په غوسه زمالاس پریښود او ویل یې مار

هم د باندې يوسه تلخونه صفا كړه بيازه او لاره زه هم اړوم چي دا كار وكړم ورځ تر بلي مو اړيكې خرابيدي تر دي چي يوه ورځ عاطف خان د عدت سره سم په ما غوسه شو ماهم پلمه لټوله اوس مي پلمه پيدا كړه د زهرا پلار مي راچپه كړ او په ډبولو مي پيل وكړ زهرا او ورونو يې رامنډه كړي او مور يې سره جلا كړو عاطف خان چي ډير ډار شوې وه په لړځيدلي غږ يې اويل زما د كوره اوزه بيا دي دلته ونه وينم زه هم روان شوم كله چي له كوره دباندې اووتم فكر مي وكړ چي غريب سړي يې خپل كار به دي كوه هسې دي كارهم د لاسه وركړ او زهرا هم كلي ته راغلم ابا ډير په قهر شو چي گوندي ولي دي نوكرې پريښې د باغچه گل دوي كور ته ورغلم دروازه مي وټكوله باغچه گل راووت ستري مشي مو وكړه او قيصه ورته وكړه هغه راته اويل دا پيسه داره خلك مينه نه پيژني يوازي وخت تيروي داسې يې راته نوري قيصي وكړي چي هغه وخت مي د زهرا څخه او دميني د نوم څخه سخته كركه پيدا شوه د باغچه سره مي ژمنه وكړه چي نوره به نه زهرا يادوم او نه مينه بس كلي وو زه وم باغچه گل وو او جنگونه د خپلي ژمنې سره سم مي بيا نه د زهرا نوم واخيست او نه مي ورسره اړيكه ټينگه كړه خو زه اوس هم د زهرا سره بي پايه مينه لرم اوس هم چي د زهرا نوم اخلم زړه مي هماغسې په توپو شي لكه څنگه به چي د زهرا په څنگ كښي وم زما مينه ورځ تر بله لا زياتيري د زړه درد مي لا ډيريږي .....

هغه باران هغه طوفان كښي چي نيږدي راغلي
هغه په مينه دي چي لاس راكړ او ښكول دي كړمه
هغه احساس هغه خيالونه مي له هيره نه ځي

پاي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**